

ÚTTHEIMURINN

Veljararnir í USA eru ræddir

TAÐ ER RÆÐSLAN FYRI TI ÖKENDA OG FORDÓMIR. GOLDWATER SPÉLIR VIÐ. OG HANN VINNUR VIÐHALD MILLUM TEY UNGU

TAÐ STUNDAR FRAM MÓTI AMERIKANSKA VALINUM. OG SPURNINGURIN ER: VERÐUR TAÐ GOLDWATER ELLA JOHNSON? ÖLL VITUG UMHUGSAN BER Í TAÐ BORIÐ, AT TAÐ MA VERÐA JOHNSON. SUM VERÐUR VALDUR. MEN GOLDWATER TALAR IKKI TIL SANNA VITAN

Leiðir Goldwaters eru aðrir. Hann veit, at amerikansku veljararnir eru ræddir, ikki fyrri Goldwater, sum hóast alt er vorðin ein kendur maður, men fyrri öllum ti ökenda — heimsviðurskiftunum, hini so dök avmyndaðu kommunistum, kollveltingum, sum öll ræðast, ti tey flesta halda alt standa væl til

Í TYKKARA HJORTUM VITA TIT

Ein av Goldwater-plakatunum visur mannagöngdina. Undir myndini av valeyninum stendur:

«Í tykkara hjörtum vita tit, at hann hefur rætt.»

Ti er stöðugt orsök til ræðslu, sjálvt um tær seinastu kanningarar visa, at teir, ið halda sterkt uppá Goldwater, eru nögv færri enn teir, sum við liv og sál halda uppá Johnson.

Kanningarnar eru farnar fram á tann hátt, at teir hava spurt ein hóp av veljarum, hvar teir vilja staðfesta valeynini á einum popularitets-skála, ið gongur frá + 5 og niður í - 5.

54,6 pst. av veljarunum hövdu miklan áhuga fyrri Johnson, meðan 21,4 pst. töku somu stöðu fyrri Goldwater.

Hinvegin vóru tað bara 3,1 pst. sum hildu ógvuliga litið um Johnson, men 19,1 pst. sum hövdu somu stöðu fyrri Goldwater.

Tað eru áður gjörðar kanningar av sama slag, og til sammetingar kann sigast, at Johnson er meira avhildin enn Kennedy var um sama mundið undir valstríðnum, og at Johnson nú bara liggur eitt sindur niðanfyrri Eisenhower í vælvild veljaranna, tá hesin var afturvaldur í 1956.

TEY UNGU OG FORSETAVALIÐ

Amerikaserfðingur hjá nýggja bretska blaðnum »The Sun« ger vart við, at tey ungu meir og meir halla til Goldwater.

Hetta sást eina best í San Francisco, har Goldwater varð uppstillaður.

Tað vóru so gott sum eingir miðaldraðir politikkarar í liði Goldwaters, meðan teir ungu valmennirnir demonstredu við miklum fagnaðarröppum fyrri Goldwater.

Frágreiðingin er tann, sigur blaðmaðurin, at Goldwater kallar á

ræðsluna — ræðsluna fyrri kommunismuni, fyrri útlendingum sum heild, javnrættindum teirra svørtu — spælir uppá streingir og samfelagsmál, sum hitt eldra ættarliðið er komið igjøgnum aftaná heimsbardagan.

Fyrri tey ungu koma hesi viðurskifti stöðugt fram aftur í ljósið. Tey eru í samliði við tað, tey hava hoyrt í skúlanum um frælsismál Lincolns og avræksverk amerikansku pioneranna.

HUGSUNARHÁTTUR MEDAL-AMERIKANARNA

Siðan 1932, tá Franklin D. Roosevelt tók við forsetastarvinum, er ein liðandi sinnisbroyting farin fram millum amerikanarar. Teir hava so

Blóðugt dukkuteatur

DUCE! DUCE! DUCE! Torgið er fult av orkimaðum fólki. Á balkonini ein uniformaður, harðpumpaður maður Hann vendir sær móti sveinum sínum og smilist. Tað er nakað sjúkt, nakað brana-kent í hesum sjálvglaða, foraktliga smilinum. Maðurin er orur, öll eru or, heldur hin fremmandi

Ein dagin hongur hesin maðurin við tí stóru hokuni og teatraliska skapilsinum við hövðinum niðurfyrri í einum skundisliga gjordum gálga, nærum ókenniliga av spökum. Tey, ið áður róptu Duce, spýta nú eftir líki hansara.

Bók Christopher Hibberts um Mussolini er vist ikki fullkomil, men hon er livandi og hvørki evðkend av hatri ella tilbiðjan. Ein hevur sæð Mussolini avmyndaðan sum vesaling, stórreypara, sum komedispælara og svikjara, litið

við og við sligið seg til tols við tað, at sambandsstjórnin tekur sær meira vald, at tað er neyðugt við vissum sosialum tiltøkum, eitt nú eini sjúkarakassakipan fyrri eldri borgarar, og at hetta einans kann fremjast við politiskum tiltøkum, ið kosta pening; men annars eru amerikanarar ógvuliga litið sosialt innstillaðir.

Burtursæð frá öllum, ið er merkt av kommunismu, er illviljin móti öllum útlenskum ikki stóri enn so, at teir gleðiliga lata öll uttanríkis-mál í hendurnar á forsetanum.

Meginparturin av fólkinum tykist at hava tikið undir við javnrættindis lógnum til frama fyrri teir svørtu; men kortini var neyðugt hjá lógarinnar fremstu talsmonnum at greiða veljarum teirra frá, at lóginar ikki nomu við skúlar og bústaðir, men bara valrætt teirra svørtu, bústaðar-rættindi á almennari scthúsbýgging og rættin til arbeiðis.

Men tað skal skilast til, at sjálv millum moderatar demokrarar eru teir at finna, sum uttan himpr atkvøða fyrri Goldwater, bara uppá lyfti hansara um at halda teir svørtu niðri.

Skuldi valið gingið Johnson imóti, er tað skiligt, at tann leiðin, sum hildin hevur verið síðan 1932 — hin meira frælsa og sosi-ala — hevur fingið eitt álvarsamt bakstak, og at nýggir undirstreymar eru við at taka seg upp, undirstreymar eyðkendir av livssjónarmiðum og ræðslu, sum flest öll valeyni uttan bara Goldwater vildu tegt við.

CHRISTOPHER HIBBERT:
»BENITO MUSSOLINI«.
441 SÍÐUR.
PRISUR: KR. 38.50

FÆRÖSK MÁRGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

tismu Hitler; men nokur menniskju vórðu dripin og illa viðfarin, innbúgv varð blakað út á goturnar og bókur brendar. Svartskjurtarnar kravdu »sjálvboðnane« skatt til flokk-in, ein skattakrevjing, ið minnir nögv um gangstaraðveldið í Ameriku. Italumenn sögdu bara:

»Men bara vit öll somul gerast faclast, so vil fascisman missa broddin.«

Eins og við Napoleon er tað líkt til, at Mussolini hevði ilt av sínum daniðli — nakað, ið Hitler og Himmler ikki kendu til. Mussolini avstítt rasulaker Hitler sum »notor-iskt tvætle« og kallaði antisemitismuna »eina tyska last.« »Í Italiu hava vit ongan jodaspurning og vilja aldri fáa hann, tilíkt kemur ikki fyrri í einum landi við einum göðum stýrslag. »segði Mussolini, og tá ið hann hevði hitt Hitler fyrstu ferð, segði hann:

»HITLER ER FULLKOMULIGA ÖRUR!«

MUSSOLINI fekk stundir at angra, at hann ikki hevði beint fyrri kongadominum í Italiu. Einaferð segði hann um kongin:

»Hví heldur henda litla, býtta sardin seg ikki til sína myntsaml-ing.«

TÁ IÐ heimsbardagin varð lokin, ætlaði hann sær at biðja Hitler beina fyrri öllum kongadómum í Europu. Tað var kongurin, ið gav honum silkinsnorin, tá hitt fascistiska stór-ræðið, sum Mussolini sjálvur hevði skapað og givið rikidomi og vald, eftir ráðum Grandis vendi sær imóti teirra egna ormetta gudi. Í staðin fyrri at lata teir 19 svikjararnar í stórráðnum fongsla og skjóta, sat Mussolini púra bilsin og máttleysur. Alt var gingið honum imóti. Tá hann frætti, at Hitler hevði brotið við Rusland, segði hann við konu sína. »Nú er kríggið tapt.«

Í síni ákerurøðu í stórráðnum rópti og skriggiði Grandi:

»Tygum hava tvungið Italiu undir eitt diktat, sum søgðiga er í stríð við »han moral ... Tygum hava brotið niður andan í okkara hermegi. Í »araviss hava tygum latið okkara »astastu menn kyrkja í hesum lík »deðum (fascistunifor-murin). Og »araviss hava tygum, hvørja feru »ljett skuldu menn til alitisessir, altið og ófrávikiliga valt hin allra ringasta burtur úr teinum ringu.«

Mussolini situr púra slappur, meðan sveittin rennur oman eftir teimur skritthvitu kjálkunum.

KONGURIN reisir seg upp og sigur við Mussolini:

»Í hesi løtu eru tygum hin mest hataði maður í landinum. Eg eri einasti vinur, tygum hava eftir (sjálvt politioð sveik) ... Eg skal syrgja fyrri, at einki ilt hendir tygum.«

Hin kongliga náðin rakk av stutt ... og hin litla sardinin fall eisini.

TÁ BADOGLIO hevði tikið við ræðinum, runnu fólk út á goturnar, róptu, flentu og dansaðu og skriggiðu forbannilssir móti Mussolini. Men ikki eitt einasta menniskja doyði tá náttína í Rom til verju fyrri fascismuna.

Men ævintýr Mussolinis var ikki at enda komið. Híbbert sigur frá, tá ið Mussolini flygjaði, tá hann var tikin aftur, mikla kvett Skorenzen, tá hann fekk hann leysan, hina síðstu royndina at kveikja nýtt liv í fascismuna, tá tyskarir yvir-góvu seg. borgarakriggið og teir síðstu dagarnir og timarnir, hagar til Mussolini varð skotin saman við elskarinnu síni og lík teirra hongd upp.

Tá Mussolini varð tikin aður og síðstu ferð, segði hann við fanga-vaktara sín:

»SOLEHÐIS ER MIN LAGNA, FRA STØVI TIL VALD OG FRA VALDI TIL STOV.«

Úr upphavsins dýpi

Úr upphavsins dýpi hvort eitt fræði — í kám og glemu sett — tað eigur í sama lagi tann gudanna vigda rætt: Á eggnari grund at spira, ur lund í lyndi sær, fult boð út í rúmdir at fyra og spreingja hvønn stongsil og garð.

Tað komst mær sum flog um nætur, tá tjöldið frá sýnið sekk ... Ein heimur av trælum grætur, ur einseris frælsi stökk.

Ti hennaði gudurin kyni, ið gongur í trælaborg.

PÆTUR